

18:47 min.
Dutch transcription

Twee benen en ondankbaar

U luistert naar *Twee benen en ondankbaar*, een stuk van Lucas Derycke, met Thomas Janssens en Hilde Wils. *Twee benen en ondankbaar* werd begeleid door Kris Cuppens.

Scene 1

Ambiance

We zijn vertrokken.
Begin te snelwandelen.
Vierhonderd.
Vijfhonderd meter.

Laat mijn knieën los.
Zweet in mijn zij.
Mijn bovenbenen ontspannen.
Ik loop.

Mijn knieën kraken.
Mijn milt werkt tegen.
Maar ik ren.

Ik sla mijn handen in de lucht om mezelf bij te houden.
Mijn benen slaan op hol.
Ze rukken zich los van mijn lijf.

Niet met mij!
Niet met mij!

Voetstappen

Ik loop me naar de kloten.
Duizend meter.
En door!

18:47 min.

English transcription

Two legs and ungrateful

You are listening to *Two legs and ungrateful*, a piece made by Lucas Derycke, in collaboration with Thomas Janssens and Hilde Wils. *Two legs and ungrateful* was supported by Kris Cuppens.

Scene 1

Ambiance

We are leaving.
I start walking fast.
Four hundred.
Five hundred meters.

I let my knees go.
Sweat in my side.
My thighs relax.
I run.

My knees crack.
My spleen counter works.
But I race.

I throw my hands in the air to keep up with myself.
My legs are going wild.
They tear loose from my body.

I am stronger than this!
I am stronger than this!

Footsteps

I run myself to pieces.
Thousand meter.
And on!

Ik strek mijn armen.
Ga door de muur.
Sneller dan geluid.
Sneller dan licht.

Juichen

Omhoog.
Omhoog.
OMHOOG.

Ik vlieg.

Zingen

Pieter heeft me verteld dat hij vaak dezelfde droom had.

Val

Ik val.

**Hij liep in een winkelstraat rond.
Er waren etalages en promoties; alles leek normaal.
Tot hij zag dat de kleuren begonnen te schilferen.
Groen werd grijs en blauw werd grijs en er daalde stof neer dat alles bedekte.**

Speech

Scene 2

Ik wandel tot het einde van de beek,
steek de straat over
en ga naar de speeltuin.

Aan het uiteinde van de glijbaan
- waar ze uitmondt in het zand -
ga ik zitten.

Rits

Doe mijn rugzak open en steek de raket in elkaar.

Plakband

De top leg ik naast me.

I stretch my arms.
Through the wall.
Faster than sound.
Faster than light.

Cheering

Up.
Up.
UP.

I fly.

Chanting

Pieter told me that he often had the same dream.

Fall

I fall.

**He was walking around in a shopping street.
There were displays and promotions; everything seemed normal.
Until he saw that colors started to flake.
Green became grey and blue became grey and dust covered everything.**

Speech

Scene 2

I walk to the end of the stream,
cross the street
and go to the playground.

At the end of the slide
- where it mouths out in the sand -
I sit down.

Zipper

Open my backpack and start constructing the rocket.

Scotch tape

I put the top next to me.

Pak het middenstuk.
Zet de poten eronder.
En plak de top vast.

Plakband

Ik grijp de zijkanten van de glijbaan vast.
Sla met de hak van mijn schoen een put in de grond.
Ik zet de raket erin
en rol de lont uit.

Speech

Ik ga achteruit.
Ga zitten
in kleermakerszit.
Het uiteinde van de lont tussen duim en wijsvinger.

Aansteker

Haal de aansteker uit mijn zak.

Ambiance

Hoelang duurt vier meter?

4, 3, 2, 1

Kijk hoe de vlam dichterbij komt.
Nog één meter.

De raket beweegt.
De poten laten los.
Het middenstuk trilt.
De raket schiet
langs de glijbaan
naar boven.

Daar!
Een stip.

Zang

Grab the middle part.
Secure the legs.
And fix the top.

Scotch tape

I hold on to the sides of the slide.
Slash a hole in the ground with the heel of my shoe.
I put the rocket in it
and roll out the wick.

Speech

I go backwards.
Sit
cross-legged.
The end of the wick between thumb and forefinger.

Lighter

Take the lighter out of my pocket.

Ambiance

How long do four meters take?

4, 3, 2, 1

Watch the flame get closer.
One more meter.
The rocket moves.
The legs unhook.
The middle part vibrates.
The rocket shoots
upwards
along the slide.

There!
A dot.

Song

Scene 3

Pieter is altijd heel nieuwsgierig geweest.

Jammer dat ik hier ben
en naar daar kijk.
En niet daar ben
en naar hier kijk.

Het was fijn om te zien dat hij geïnteresseerd was in wat er allemaal kon en in wat er allemaal gebeurde.

“Mama, wat gaan we doen?”, vroeg hij altijd.

Scene 4

Ambiance auto

Ik zit achter in de auto.
Mijn ouders praten.
Ik zeg niks.

Met mijn rechterhand draai ik het autoraam open.
Steek mijn vingertoppen naar buiten.
De auto gaat snel.
Ik steek mijn hand door het raam.
Hou ze horizontaal
maar dat lukt niet.
Mijn hand duikt naar onder
en naar boven.
En opnieuw.
Boven.
Onder.
Boven.
Onder.

Ik draai het raam verder open.
Steek mijn kop naar buiten.

Toeter

Steeds verder.

De wind drukt tegen mijn ogen.
Snot vliegt uit mijn neus.

Scene 3

Pieter has always been very curious.

Unfortunately I'm here
looking there.
Instead of there
looking here.

It was great to see that he was interested in whatever was possible and in what was going on.

“Mom, what will we do next?”, he always asked.

Scene 4

Car ambiance

I am sitting in the back of the car.
My parents are talking.
I say nothing.

I turn the car window open with my right hand.
Put my fingers out of the window.
The car is fast.
I put my hand through the window.
Keep them horizontally
but it does not work.
My hand dives up
and down.
And again.
Up.
Down.
Up.
Down.

I open the window even more.
Put my head out.

Claxon

On and on.

The wind touches my eyes.
Snot is flying out of my nose.

Mijn lippen flapperen.

Toeter

Ik duw mijn schouders door het raam.
Mijn T-shirt rekt zich.
Mijn borst vangt de wind.

Speech

Ik sta rechtop.

Oh my god

Mijn voeten op de zetel.
Hou me vast aan de rails op het dak.
Zet mijn rechtersoet op het raam.
Mijn linkersoet.

It was people falling

De wind neemt mijn benen
en brengt ze
op gelijke hoogte met mijn handen.

Aan 120 per uur
tussen Gent en Brussel.
Ik ben een menselijke vlag.

Oh my god

Scene 5

Los van alles wat ik ben.
Los van alles wat ik ken.

Speech.

Los van alles wat ik ben.
Los van alles wat ik ken.

Vogelgezing

Ik wil
ALLES ZIEN.

My lips are flapping.

Claxon

I push my shoulders through the window.
My T-shirt stretches.
My chest catches the wind.

Speech

I stand up straight.

Oh my god

My feet on the seat.
Hold on to the rails on the roof.
Put my right foot on the window.
My left foot.

It was people falling

The wind takes my legs
and brings them
into alignment with my hands.

At 120 per hour
between Ghent and Brussels.
I am a human flag.

Oh my god

Scene 5

Cut from everything I am.
Cut from everything I know.

Speech.

Cut from everything I am.
Cut from everything I know.

Birdsong

I want to
SEE EVERYTHING.

ALLES VOELEN.
ALLES HOREN.
ALLES RUIKEN.
ALLES PROEVEN.
Alles.

Dat was geen jongen om de hele dag stil te zitten.

Ik wil weten hoe het voelt:
het leven.

Vogelgezang

**Toen hij klaar was met de middelbare school, wou hij een jaar gaan reizen.
Hij had veel gewerkt tijdens het schooljaar, genoeg geld verdiend, dus waarom niet?**

Scene 6

Ambiance Engelse fietsers

Ik slalom met mijn fiets tussen toeristen.

Bonjour, bonjour

Mijn benen verzuurd.
Zweet prikt in mijn ogen.

Nog even en danseuse,
en dan,
eindelijk,
boven op de top.

Oh, good fun

Ik stap af en wandel.
Aan de rand van de weg kijk ik naar beneden.

Ik draai me om.
Ga naar het standbeeld.
Vraag aan een vrouw of ze een foto wil nemen.

Fototoestel

Ik neem mijn fiets met beide handen vast
en steek hem in de lucht.

FEEL EVERYTHING.
HEAR EVERYTHING.
SMELL EVERYTHING.
TASTE EVERYTHING.
Everything.

He wasn't made to hang around all day.

I want to know how it feels:
life.

Birdsong

**When he had finished high school, he wanted to go traveling for a year.
He had worked a lot during the school year, earned enough money, so why not?**

Scene 6

English cyclists

I slalom my bike in between tourists.

Bonjour, bonjour

My legs soured.
Sweat stings my eyes.

A moment *en danseuse*,
and then,
finally,
on top of it all.

Oh, good fun

I get off and walk.
At the edge of the road, I look down.

I turn around.
Go to the statue.
Ask a woman if she wants to take a picture.

Camera

I take my bike with both hands
and put it into the air.

De vrouw lacht
en klikt.

**Dat is de foto die Pieter mij stuurde.
Hij staat boven de wolken.
Zijn armen gespreid.**

Ik drink.
Trek mijn broek goed
en stap op mijn fiets.
Het doet pijn als ik zit.

Ik ga op de pedalen staan.
Licht me boven het zadel uit.

**IK LEEF heeft hij erbij geschreven.
In hoofdletters: IK LEEF.**

Ik test mijn voor- en mijn achterrem.

Rem

Duw mijn wijsvinger op mijn neusvleugel.

Bit a metaphor for life

Snuit.

Voor mij: de eerste bocht.
Ik rem.
Na de bocht laat ik los.
De tweede bocht.
Ik rem één keer.
Leun naar rechts.
De derde bocht
rem ik niet.

Vijfendertig per uur.
Voor mij een vrachtwagen.

Toeter

Ik kijk naar achter.
Naar voor.
Haal hem links in.

The woman smiles
and clicks.

**That's the picture that Pieter sent me.
He is above the clouds.
His arms are spread.**

I drink.
Pull my pants up
and get on my bike.
It hurts when I sit.

I stand on the pedals.
Lift myself above the saddle.

**I LIVE, he wrote.
In capital letters: I LIVE.**

I test my front and my rear brake.

Brake

Push my index finger on my nostril.

Bit a metaphor for life

Blow.

Right in front of me: the first turn.
I brake.
After the turn, I let go.
The second turn.
I brake once.
Lean to the right.
The third turn:
I do not brake.

Thirty-five per hour.
A truck in front of me.

Claxon

I look back.
Forward.
Overtake him at the left.

Veertig per uur.
Mijn kin op het stuur.
Mijn schaduw op het asfalt.
Mijn ogen tranen.
Koude wind op mijn borst.

Vijfenveertig.
Vijftig.
Over het asfalt.

Vijfenvijftig.
Langs de witte lijnen
in de slagschaduw van een boom.
Dan weer in de zon.
En opnieuw.
Schaduw.
Zon.
Schaduw.
Zon.
Schaduw.
Zon.
Altijd maar sneller.

Zestig per uur.
Vijfenzestig.

Door de bochten.
Ik stuur op gevoel.
Altijd maar sneller.

Juichen

Vijfenzeventig.
Alles los.
Een kogel.

Feedback

Zesenzeventig.
Sneller.
Achtenzeventig.
Sneller.
Negenenzeventig.
Sneller.
Tachtig.

Forty per hour.
My chin on the steering wheel.
My shadow on the asphalt.
Tears in my eyes.
Cold wind on my chest.

Forty-five.
Fifty.
On the asphalt.

Fifty-five.
Along the white lines
in the shadow of a tree.
Then again in the sun.
And again.
Shadow.
Sun.
Shadow.
Sun.
Shadow.
Sun.
Faster and faster.

Sixty per hour.
Sixty-five.

Through the turns.
I steer on instinct.
Faster and faster.

Cheering

Seventy-five.
All loose.
A bullet.

Feedback

Seventy-six.
Faster.
Seventy-eight.
Faster.
Seventy-nine.
Faster.
Eighty.

Vleugels

Scene 7

Op reis leerde hij iemand kennen die met een wingsuit had gevlogen.

Zo'n pak waarmee je kan vliegen.

Je springt ermee van een berg en enkele seconden later spreid je jouw armen en benen.

Het stuk stof dat tussen je ledematen hangt, spant zich op.

Vliegende eekhoorns, zo iets.

Ken je dat?

Vleugels

Voor hij zelf mocht vliegen, moest hij eerst vijfhonderd keer skydiven.

In één maand tijd is hij honderd keer gesprongen.

Toen was zijn geld op en kwam hij terug naar huis.

Feestje

Ik lig op mijn rug op bed.

Luister naar mijn vrienden beneden.

Lachen

Ze drinken.

Lachen.

Feestje

Ik rol uit bed.

Doe mijn pantoffels aan.

Open de glazen schuifdeur en ga op het balkon staan.

Ambiance balkon

Ik knijp mijn ogen dicht.

Laat de lichtjes van het dorpje beneden
in elkaar overlopen.

Ik leg mijn handen op de koude balustrade
en leun voorover.

Het bijna willen dood zijn, daar gaat het om.

Mijn buik duwt tegen de balustrade.

Bird wings

Scene 7

While traveling, he met someone who had flown with a wingsuit.

A kind of suit with which you can fly.

You jump off a mountain and a few seconds later you spread out your arms and legs.

The piece of cloth that hangs between your limbs, straights.

Flying squirrels, something like that.

Have you ever heard of that?

Bird wings

Before he was allowed to fly, he had to skydive five hundred times.

In one month, he jumped a hundred times.

Then his money was gone and he came back home.

Party

I lie on my back in bed.

Listen to my friends below.

Laughing

They drink.

Laugh.

Party

I roll out of bed.

Put my slippers on.

Open the sliding glass door and go the balcony.

Exterior ambiance

I squeeze my eyes.

Let the lights of the village below
overlap.

I put my hands on the cold railing
and lean forward.

Almost willing to be dead; that is where it's all about.

My belly pushes against the railing.

Mijn voeten gaan van de grond.

Eigenlijk willen ze niet echt dood, laat ons dat duidelijk stellen, maar ze willen wel zo dicht mogelijk bij de dood komen.

Benen los.

Handen los.

Ik kantel langzaam voorover.

Een constante bevestiging van het leven: dat hebben zij nodig.

Grijp nog net de balustrade.

Herstel moeizaam mijn evenwicht.

Ze willen eigenlijk zichzelf bevestigd zien in hun zijn. En omdat die bevestiging steeds langer op zich laat wachten, zoeken de patiënten het ook steeds verder. En op die manier worden zij betrokken bij activiteiten die voorbestemd lijken om hen zowel mentaal als fysiek te vernietigen.

Ik verlaat het balkon.

Doe mijn kleren uit.

Zet de radio aan en neem een douche.

Douche

Speech

Scene 8

Ik kijk naar beneden.

Wrijf mijn handen

droog aan het pak.

Leun voorover

en stoot mij af.

Ik denk niet.

Ik vlieg.

Ik val.

Impact

De rotswand komt op mij af.

Dan grijpt de wind me bij mijn kloten
en duwt me terug naar boven.

My feet go off the ground.

Actually, they do not really want to be dead, let that be clear, but they want to be as close to death as possible.

Legs free.
Hands free.
I slowly tilt.

A constant confirmation of life, that's what they need.

I grab the railing.
With difficulty restore my balance.

They are seeking for some kind of confirmation that they are alive. And because it gets more and more difficult to get this confirmation, the patients get more extreme every day. And because of that, they get involved in activities that seem destined to destroy them both mentally and physically.

I leave the balcony.
Take off my clothes.
Turn on the radio and take a shower.

Shower

Speech

Scene 8

I look down.
Rub my hands
dry on the suit.
Lean forward
and push off.

I do not think.
I fly.
I fall.

Impact

The rock comes to me.

Then the wind grabs me by the balls
and pushes me back upwards.

Tegen honderdzestig langs de rotsen.
Altijd maar dieper.
Altijd maar harder.

Ik kan de bomen ruiken.
Ik kan de rotsen voelen.

“Wat is het nut van leven”, zei Pieter, “als je niet echt leeft?”
Ik raak bijna de grond.
“Wat is het nut van drinken, als je jou niet bezuipt?”

Ik open de parachute.
Vang de schok op met mijn schouders
en zweef.

Wingsuit ambiance

**Ik heb foto's gezien van een jongen die neergestort is
met een wingsuit.
Een Brit.**

Wow, wow

Vorig jaar in Zwitserland.

**Zijn parachute geblokkeerd
en hij naar beneden.**

What a life!

**Zijn tanden door zijn wang.
Zijn knie
helemaal kapot.**

**Het bloed zat ook niet alleen op
maar ook onder zijn vel.**

It can't be more fun than that!

Ik dacht dat je dood ging voordat je de grond raakt.

Ik ga door mijn knieën
en veeg de parachute bijeen.
Terug de berg op.

Maar dat klopt niet.

At one hundred and sixty along the rocks.
Always deeper.
Always harder.

I can smell the trees.
I can feel the rocks.

“What’s the point in living”, Pieter said, “if you’re not really alive?”
I almost hit the ground.
“What’s the point in drinking if you don’t get blind drunk?”

I open the parachute.
Collect the impact with my shoulders
and float.

Wingsuit ambiance

**I’ve seen pictures of a boy who had crashed
with a wingsuit.
A Brit.**

Wow, wow

Last year in Switzerland.

**His parachute blocked
and he went down.**

What a life!

**His teeth through his cheek.
His knee
to pieces.**

**The blood was not only on
but also under his skin.**

It can’t be more fun than that!

I thought you died before you hit the ground.

I’m on my knees
and wipe the parachute together.
Back up the mountain.

But that’s not true.

Mijn voeten springen van rots naar rots.
Mijn hart houdt de boel samen.

Om dood te zijn voor je neerkomt ...

Ik ga op de klif staan
en gooi mezelf naar beneden.

Impact

... moet je van op dertig kilometer hoogte vallen.

Mijn ogen kunnen niet meer volgen.
Mijn pak kleeft tegen mijn borst.
Mijn oren zijn overstuur.
Ik smaak kots.

Als het minder is, zie je de grond steeds dichterbij komen.

Eén.
Twee minuten voel ik het.

Er zijn er die vijf minuten vallen.

En dan terug de berg op.

Ademhalen

Scene 9

Ik heb een stoel vast
en wandel langzaam over het gras
naar het uiteinde van de klif.
Aan de rand zet ik de stoel voorzichtig neer.
De leuning grenzend aan de diepte.

Ik draai me om
en ga zitten.
Voel de poten in de grond zakken.

Mijn kuiten spannen zich.
Langzaam duw ik met mijn rug
tegen de leuning.

Mijn benen duwen.

My feet jump from rock to rock.
My heart keeps things together.

To die before you hit the ground ...

I'm on the cliff
and throw myself down.

Impact

... you need to fall thirty kilometers.

My eyes can't keep track.
My suit clings to my chest.
My ears crunch.
I taste vomit.

If it is less, you just see the ground getting closer.

One.
Two minutes, I can feel it.

There are people who fall for five minutes.

And then back up the mountain.

Heavy breathing

Scene 9

I hold a chair
and walk slowly across the grass
to the end of the cliff.
At the edge, I carefully put down the seat.
The back facing the depth.

I turn
and sit down.
Feel how the chair legs go into the ground.

My calves clamp.
Slowly I push my back
against the back of the chair.

My legs are pushing.

De voorste poten komen
heel voorzichtig
los
van de grond.
Mijn handen grijpen het zitvlak.

Ik verplaats mijn gewicht
van de toppen van mijn voeten
naar de achterpoten van de stoel.
Ik til mijn rechtervoet op.
Dan mijn linker.

Ik balanceer
trillend
op de achterpoten van mijn stoel.
Sluit mijn ogen.

Ik hoor niks.
Enkel de wind.
Enkel de zee.

Golven

Scene 10

Dus de dokters hebben nu je schedel verdoofd en dan kunnen we er straks aan beginnen.

Bij een deel van onze patiënten zien we een heel kwaadaardige vorm van zelfvernietiging. Van verslaving aan dood zijn, aan bijna dood zijn.

This video describes

De operatie vangt aan met het maken van boorgaten in de schedel.

Boor

Zij gaan maar door met het gebruiken en zijn blijkbaar nooit bevredigd met een bepaalde beloning.

You are complaining about your job

In het Engels spreken we van NDA, Near Death Addiction.

Je mag gewoon blijven praten.

The front legs of the chair
very carefully
leave
ground.
My hands catch the seat.

I shift my weight
from the top of my feet
to the rear legs of the chair.
I lift my right foot.
Then my left.

I tremulously
balance
on the hind legs of my chair.
Close my eyes.

I hear nothing.
Only the wind.
Only the sea.

Waves

Scene 10

So doctors have now anesthetized your skull. We can start soon.

In some of our patients, we see a very malignant form of self-destruction. An addiction to being dead, being nearly dead.

This video describes

The operation begins by making holes in the skull.

Drill

They go on and on and never seem satisfied with a reward.

You are complaining about your job

In English we use the term NDA, Near Death Addiction.

You can just keep talking.

Er is een circuit in de hersenen wat betrokken is bij reward.

Complaining, complaining, complaining

En bij een zaak als verslaving speelt dat gebied natuurlijk een rol.

Ik zet de helm op.
Leg mijn handen op de zijkant van de kar
en klim naar binnen.

Diepe hersenstimulatie is een techniek waarbij je elektroden in de hersenen implanteert. Die elektrodes worden aangesloten op een pacemaker.

Speech

En door kleine stroompjes te geven door die elektrodes kun je kleine veranderingen aanbrengen in de manier waarop de hersenen werken.

3, 2, 1

Dus je kan echt in één klap iemand paniekerig maken om het zo te zeggen, of juist heel gelukkig. En dat het snel gebeurt en ook meteen zo'n groot effect heeft, dat maakt het apart.

De schedel zelf heeft geen gevoel en hersenen hebben ook geen gevoel. Dus je kunt een diepe hersenstimulatie operatie uitvoeren bij iemand van wie je eigenlijk alleen maar de huid van de schedel hoeft te verdoven.

De voorste wielen van de kar laten los.
De neus schuurt over het asfalt.
Mijn knieën slaan tegen het hout.

Bonjour, bonjour

Alles kapot.

Because nothing is really happening

Als je die elektrode hebt verankerd in het bot, wordt hij daarna onder de huid gestopt en dan in een tweede fase wordt de elektrode verbonden aan een verlengkabel die door de hals naar beneden gaat en dan komt op de borstwand een stimulator onder de huid te zitten.

There is a circuit in the brains which is related to reward.

Complaining, complaining, complaining

As to addiction, this circuit obviously plays a very important role.

I put the helmet on.
Put my hands on the side of the cart
and climb inside.

**Deep brain stimulation is a technique in which you implant electrodes in the brains.
These electrodes are connected to a pacemaker**

Speech

And by giving small streams of electricity through the electrodes, you can make small changes to the way the brains work.

3, 2, 1

So you can instantly make someone panic, or you can make someone very happy. That happens quickly and thoroughly makes it unique.

The skull itself has no sense and brains have no feelings either. So you can have a deep brain stimulation surgery by just anesthetizing the skin of the skull.

The front wheels of the cart let go.
The nose scrapes the asphalt.
My knees hit the wood.

Bonjour, bonjour

Everything's broken.

Because nothing is really happening

When the electrode is anchored to the bone, it is then put under the skin and then in a second phase, the electrode is connected to an extension cable that passes through the neck, right to the chest where a stimulator is located under the skin.

Scene 11

**Pieter was al een week uit het ziekenhuis.
Het ging goed.
Ik ging naar boven om hem iets te vragen.**

**Ik zag hem op zijn bed zitten.
Zijn rug voorovergebogen.
Zijn vuisten keihard op zijn hoofdkussen.**

Vuistslag

Scene 11

Peter had left the hospital a week before.
Everything went well.
I went upstairs to ask him something.

I saw him sitting on his bed.
His back bent.
His fists smashing his pillow.

Blow with the fist